

ZVON

ÚNOR / FEBRUARY

2020

časopis krajanské rodiny v New Yorku

www.zvon.info

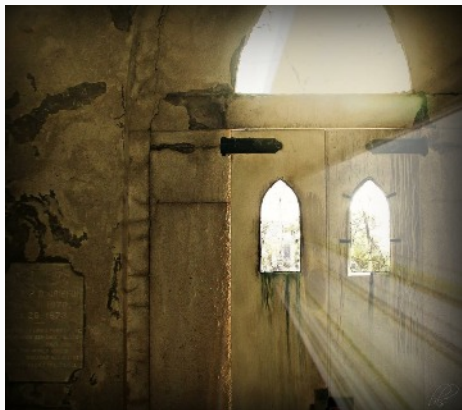

Our Lady of Lourdes
February 11

HALÓ, HALÓ, HALÓ, ...tak jaká byla tvoje návštěva v Česku?“ „Díky, všechno bylo podle plánu. Oslavili jsme mamčininy narozeniny – 90 let. A potom jsme také oslavili nového člena naší rodiny a také církve, malého Antonína, který se narodil mému synovci.“ Dále jsme ještě po telefonu řešili situaci v Česku a také ve Spojených státech. Můj rozhovor na telefonu trval dosti dlouho, ale byl jsem z toho stále víc nervózní, protože jsem během hovoru hledal svůj telefon. „Kde jsem ho jen mohl položit?“ Na křesle nebyl, na stole také ne. Pak jsem ho ještě hledal v koupelně, ale tam také nebyl... Poslední dobou se mně stává stále častěji, že někde něco položím a pak si nemohu vzpomenout na místo, kde jsem tu dotyčnou věc zanechal. Určitě to dobře znáte... „Tak díky za zavolání a uvidíme se co nejdříve,“ ukončil jsem už stejně dlouho trvajícím hovorem. A teď musím najít ten telefon! Můj přítel zavěsil a já jsem se podíval na svou pravou ruku, ve které jsem držel tak dlouho hledaný telefon. Ano, je to tady. Stáří se neodvratně hlásí, musím si na to zvykat.

Člověk mnohdy velkou část svého života hledá: pokoj, štěstí, radost – čímž je Bůh. Chodí od místa na místo, od knížky ke knížce, od člověka k člověku. Je stále víc nervózní... A pak se může stát něco, co svatý Augustin vyjádřil ve své knize Vyznání.

„Pozdě jsem si tě zamiloval, krásno tak dávná a přece tak nová, pozdě jsem si tě zamiloval! Hle, tys byl uvnitř, když já jsem byl venku, a tam jsem tě hledal, vrhal jsem se na to krásné, co jsi stvořil, já netvor. Tys byl se mnou, ale já jsem s tebou nebyl. To, co by vůbec nebylo, kdyby to nebylo v tobě, drželo mě daleko od tebe. Tys volal, křičel a prorazil mou hluchotu; tys zářil, svítil a zahnal mou slepotu; tys vydával vůni a já jsem ji vdechl, a teď dychtím po tobě; okusil jsem, a nyní lačním a žízním; ty ses mne dotkl, a já hořím touhou po tvém pokoji“

Přeji vám milí čtenáři, podobný zážitek, jaký měl sv. Augustin. To, co hledáme tak usilovně, nemusí být v našich rukou, ale obvykle to najdeme ve svém srdci, kde hluboko přebývá náš Stvořitel...

*ve Forest Hills
21. ledna 2020
Váš Fr. Antonín*

Přeji příjemnou a ničím nerušenou četbu

Cirkevní otcovia

Sv. Atanáž

MV

dokončení z minulého čísla

To však zďaleka nebol koniec problémov s touto herézou, tá sa držala až do konca siedmeho storočia. Čo sa týka Atanáža, ten sa na koncile zúčastnil ako Alexandrov sekretár a mal aj vplyv pri tvorbe „kréda“ (vyznania viery), obaja Alexander aj Atanáž boli vplyvnými účastníkmi koncilu keďže arianizmus vznikol v ich diecéze a poznali ho teda najlepšie a z prvej ruky. Krátko po skončení koncilu patriarcha Alexander zomrel a Atanáž bol zvolený za jeho nástupcu, hoci bol veľmi mladý – mal len niečo vyše 30 rokov. Atanáž pokračoval v rozhodnom boji proti arianizmu aj ako biskup. Napísal viacero diel na obranu pravej viery a vo svojich spisoch sa vyznačoval pomerne ostrým slovníkom, rozhodne si nebral servítku pred ústa, čo mu bolo aj vyčítané, že vraj rozdeľuje a nezjednocuje. Až päťkrát skončil pre svoju pravovernosť vo vyhnanstve. Prvýkrát už za vlády Konštantínovho syna, cisára Konštanca, ktorý bol arián a začal prenasledovať Cirkev. Po ňom prišiel na trón cisár Julián Apostata (odpadlík), ktorý sa zase snažil vrátiť Rím k pohanstvu. Nasledoval ešte jeden ariánsky cisár, Valens, a treba povedať, že situácia pre Cirkev v tom čase vôbec nevyzerala dobre. Pod vplyvom týchto vladárov sa pravoverní biskupi ocitli v menšine, hoci tento stav netrval dlho a už koncom štvrtého storočia sa arianizmus dostával do defenzívy.

Arianizmus ale chytil druhý dych počas sťahovania národov od 5. storočia. Viaceré barbarské národy prichádzajúce do Európy prijímali kresťanstvo práve od ariánov a v istom čase mali ariáni v Európe dokonca početnú väčšinu nad pravovernými kresťanmi. Čiže nebolo to pre Cirkev vôbec jednoduché – popri rozpadajúcej sa Rímskej ríši, ktorá len nedávno prijala kresťanstvo, náporu pohanských barbarov musela čeliť aj tejto hrozbe. Ale aj tu sa potvrdil Kristov prísľub, ktorý trvá, že „brány pekelné ju (Cirkev) nepremôžu“. Ešte ako zaujímavosť na záver dodám, že sú teórie, že aj prorok islamu Mohamed sa inšpiroval pri svojom náboženstve arianizmom. V Koráne sa spomína istý tajomný mních, podľa niektorých ariánsky mních, s ktorým sa stretol a ktorý mohol Mohameda inšpirovať – keďže aj Korán čerpá z časti zo židovsko-kresťanskej tradície, hoci v značne pozmenenej miere.

Svätý Atanáž zomrel okolo roku 373 a svojím životom vydal svojho času až životne dôležité svedectvo pravej viere. Ako patriarcha-

biskup Alexandrie mal totiž moc brániť Ária a ustanoviť ho do funkcií, či aspoň čiastočne legitimovať jeho učenie. Neurobil to, a to napriek presile, či už zo strany ariánskych veriacich alebo politickej presile cisárov. Ostal verný Kristovi a Cirkvi, zachoval si tvár a rovnú chrbticu. Nech je nám inšpiráciou aj pre tie naše boje dneška.

Arianizmus

Arianizmus chybné chápe záznam o tom, že Ježiš bol unavený (Ján 4:6) a že nevie dátum svojho druhého príchodu (Matúš 24:36). Áno, je ťažko pochopiteľné, že Boh môže byť unavený alebo že niečo nevie, ale nie je východisko na základe toho tvrdiť, že Ježiš bol stvorený. Ježiš bol Bohom, ale bol aj človekom. Ježiš sa nestal človekom, až pokiaľ nebol vtelesnený. Takže obmedzenia Ježiša ako človeka nemajú vplyv na Jeho božskú prirodzenosť.

Arius (256 - 336)

Druhý omyl v arianizme sa týka významu „prvorodenstva“ (Rimanom 8:29; Kološanom 1:15-20). Arianizmus vysvetľuje „prvorodený“ v týchto veršoch ako fakt, že Ježiš bol „narodený“ alebo „stvorený“. To však nie je prípad. Ježiš hovoril o svojej existencii a o svojej večnosti (Ján 8:58; 10:30). Ján 1:1-2 hovorí, že „na počiatku Slovo bolo u Boha“. V biblickej dobe prvorodený syn mal veľkú úctu (1. Mojžišova 49:3; 2. Mojžišova 11:5; 34:19; 4. Mojžišova 3:40; Žalm 89:27; Jeremiáš 31:9). V tomto zmysle je Ježiš prvorodený Boží. Ježiš je uctievaný člen Božej rodiny. Ježiš je pomazaný „Predivný Radca, Všemocný Boh, Otec večnosti, knieža pokoja“ (Izaiáš 9:6).

Po storočnom zvažovaní, cirkevný konvent odmietol arianizmus a označil ho ako falošné učenie. Odvtedy, arianizmus bol úplne odmietnutý ako falošné učenie. Ale predsa ešte stále pretrváva v rozličných formách. Jehovini svedkovia a mormoni sa tiež držia arianskeho učenia o Ježišovej božskosti.

A View from the Pew

by Deacon Greg Kandra

What did we do before cell phones? Once upon a time, we waited patiently in line to use a public phone. There were these things called “phone booths” on street corners and in office lobbies. Most had doors. You could shut them and quiet the noise and have a civilized conversation with your wife or your daughter or the maître d’ at a restaurant to make a reservation. (I’m fairly sure all of this is true, because I’ve seen it in grainy black and white movies they show on TCM.)

Those were the good old days.

Now, each of us is a walking phone booth. We have devices that clip on our belts or fit into a purse. We wear tiny headsets that are almost invisible. We pass people, walking alone on the street, who were having animated conversations with no one in particular. (I know, this has always been common in New York, but we used to give these sorts of people a wide berth. Now they work in the next cubicle.)

Portable phones are just the beginning. We are constantly sending each other texts or tweets from devices small enough to fit in the palm of our hand. My smartphone sends emails, manages my calendar and even has GPS to help me in case I get lost. It also has games, plays music and does duty as a camera. There’s even an app to help me find my keys.

Maybe all this is a great step forward for the human race. But I’m having a hard time believing it.

Since we can do so much, anywhere, anytime, with so little effort, we have forgotten that obscure and much-overlooked virtue: patience. We no longer have to schedule a phone call or wait for the mail; anything can be done whenever it’s convenient.

And bit by bit, I fear, we are forgetting some of the most exquisite human emotions. Things like anticipation. And apprehension. The agonizing worry that goes with waiting. The necessity of biding time. As a result, time has become less meaningful—and we no longer have to wait for the answer to a question or the resolution of a problem. Do it now. We can. And we do.

This has a ripple effect, I think, that can even touch our lives as Christians. We can become less willing to accommodate another's imperfections, less able to see the value of someone else's time. It can even impact how we pray. We can be tempted to fill the periodic moments of silence with chatter. Who has time to converse with God, when there's a voice or text message on your phone waiting to be answered?

The inconvenient truth is, This isn't how we were made to live. And because communication has become so instantaneous and spontaneous, I think we run the risk of losing a vital part of our humanity. The part that listens and that waits for an answer. The part that anticipates. The part that delays gratification, and satisfaction, and doesn't demand it immediately.

I know my smartphone has made my life easier in many ways, but I also wish I could give it up for Lent. It would probably be a good spiritual exercise and teach me a few things about myself. It might make me more patient, more tolerant, more accepting.

It would certainly give me more to talk about with God, in my free time. And frankly, my thumbs could use the rest.

Je důležité se ptát

Kdo má odpovědi?

TOMÁŠ HOLUB

Íránský generál Kásem Solejmání, který byl zodpovědný za destabilizaci situace na Blízkém východě a podporu terorismu, byl zabit americkou bezpilotní střelou. Jan tento čin hodnotit z pohledu křesťanské etiky?

Své stanovisko píšu z pozice morálního teologa, neboť pouze ta mi dává právo se k tomuto tématu vyjádřit na stránkách KT. Katechismus katolické církve v kapitole o obraně míru zdráhavě připouští, že i dnes existují extrémní případy, kdy může vědomé usmrcení agresora být menším zlem nežli všechna jiná řešení (čl. 2309). Stanoví však řadu podmínek, které musí být současně splněny, aby bylo možno o zabití jako o smysluplné cestě k nastolení mírového soužití uvažovat. Zároveň zdůrazňuje, že právě budoucí spravedlivý mír je jediným odpovídajícím kritériem takového rozhodování. Tolik ve zkratce velmi důležitá a po staletí krutou realitou tříbená teorie. Je třeba ji mít neustále na paměti, aby nás při posuzování jednotlivostí vždy vracela k zásadní otázce: souvisí ona akce s úsilím o dosažení spravedlivého míru?

Jak ale tuto teorii použít k posouzení konkrétní situace, když o splnění, či nesplnění jednotlivých podmínek nám média – jediný zdroj našich informací – neřikají téměř nic? Zásadní potíží při správném hodnocení etické dovolenost, či nedovolenost jednání, kdy jde o užití smrtící síly, je totiž v drtivé většině případů právě velmi omezené množství a nejistá kvalita informací, které máme k dispozici. Vždyť zvláště u zpráv vojenského charakteru je třeba mít neustále na paměti, že informace neposkytují nezávislí žurnalisté, nýbrž reprezentanti znesvářených stran. A tyto zprávy mají vždy ještě jiný účel nežli pouze objektivní informování o tom, co se skutečně stalo. Je tedy nutné poctivě konstatovat, že naše možnost rozlišit pravdu od propagandy má velké omezení. Z těchto důvodů si dovoluji varovat před jednoznačnými zasvěcenými soudy a stanovisky.

Jsem přesvědčen, že nám vnějším pozorovatelům, nezbývá nic jiného, než zůstat jen u dobře formulovaných otázek, které fiktivně položíme těm, kdo mají ve své kompetenci až hrůzně zodpovědný úkol rozhodnout. A protože jejich odpovědi bohužel s největší pravděpodobností nebudeme nikdy znát, zůstane i naše posouzení etické dovolenost jednotlivých vojenských akcí velmi často jen hypotetické.

Avšak pokládat správné otázky je již samo o sobě nesmírně důležité a smysluplné. Nenechme se od toho odradit. Ta první a zcela zásadní k těm, kteří nesou břímě rozhodnutí, vždy zní:

Byli jste přesvědčeni, že vámi nařízená akce s cílem zabit byla jediná, která vedla k ochraně vám svěřených a k naději na budoucí spravedlivý mír?

Další otázky jsou pak vlastně jen rozvinutím a konkretizací otázky první, stejně jako je Desatero rozvinutím přikázání lásky k Bohu a bližnímu:

Nešlo vám při útoku na generála Soljmáního jen o odplatu či o vaše soukromé nebo partikulární zájmy?

Měli jste dostatečně přesvědčivé informace, že generál Solejmání bezprostředně plánuje a připravuje akce, které ohrožují životy občanů, za něž máte zodpovědnost – tedy že jeho zabití je součástí nutné obrany těch, kteří vám jsou svěřeni?

Měli jste morální jistotu, že vedlejší důsledky vaší akce včetně předpokládané radikalizace situace nebudou mít za následek větší škody pro civilní obyvatelstvo, než jaké by vznikly, kdyby se akce neuskutečnila? Zhodnotili jste zodpovědně dopad vašeho rozhodnutí na další oslabení vymahatelnosti mezinárodního práva, které je sice velmi slabým, zato však stále jediným právním rámcem pro řešení konfliktů v mezinárodních vztazích?

Jste si i nadále vědomi, že je eticky dovoleno plánovat další eventuální akce s použitím síly pouze na základě jejich vojenské smysluplnosti a při dodržení principu menšího zla?

Nenechali jste se při svém prohlášení o možném zničení iránského kulturního dědictví strhnout logikou pomsty a taktikou vyvolávání strachu z ponížení lidské důstojnosti?

Myslím, že nikdo v České republice nezná jednoznačné odpovědi na tyto otázky. Přitom je možné, že poctivá odpověď zodpovědných osob ve Spojených státech by byla: „Ano, tyto otázky jsme vážně řešili a výsledkem hodnocení byly kroky, které jsme učinili.“ Možná by to ale bylo zcela jinak...

Naší zodpovědností nicméně není ani soudit, ani se snažit převzít zodpovědnost. Naší povinností je trvale sobě i těm, které můžeme ovlivnit svým postoje, připomínat zásadní důležitost výše vyslovených otázek pro to, aby i v tak dramatických okamžicích, jakými je současná situace, nebyl pošlapán a relativizován základ naší křesťanské víry: důvěra v dobro a jeho vítěznou sílu.

*Autor je plzeňský biskup a bývalý hlavní vojenský kaplan Armády ČR
převzato z Katolického Týdeníku 3/2020*

Let today be the day you give up who you've been for you who can become.

February 26, 2020

Na Popeleční středu

se věřícím na čelo uděluje znamení kříže popelem (= popelec) s formulí: „Pamatuj, že prach jsi a v prach se

obrátiš“ (srov. Gn 3,19), nebo „Obráťte se a věřte evangelium“ (Mk 1,15).

Přijetí popelce je znamením pomíjivosti člověka a odhodlání zřít se zlého jednání (hříchu). Tento symbol je převzatý z biblické tradice. Symbolicky se tak naznačuje stav člověka, který vyznává před Bohem svůj mnohdy špatný život, své nepravosti, své zlé jednání (hřích) a vyjadřuje vůli vnitřně se obrátit s nadějí, že mu Bůh odpustí. Popel, symbol smrti a nicotnosti, se získává ze spálených palmových a olivových ratolestí (ev. "kočiček" - v našich krajích) posvěcených v předešlém roce na Květnou neděli.

"Jak důležité je slyšet a přijmout tyto výzvy právě v této naší době! Jsme omezenými tvory, hříšníky, kteří ustavičně potřebují pokání a obrácení. Soudobý člověk, který deklaruje svou totální nezávislost na Bohu, se stává otrokem sebe samého a často se ocitá v neutěšené izolaci. Výzva k obrácení je proto pobídkou k návratu do náruče Boha, něžného a milosrdného Otce, k důvěrnému odevzdání se Mu." (Benedikt XVI.)

Milí čtenáři, děkuji Vám všem za štědrnou podporu naší misie. Ujišťuji Vás modlitbou za Vás. Bůh Vám žehnej po celý rok. Rev. Antonín Kocurek, Czech Catholic Mission in NYC.

Příjmy v roce 2019		Výdaje v roce 2019	
Cash	\$ 910.00	Známky	\$ 1,951.00
Checks	\$ 7,675.65	Obálky	\$ 172.28
Interest Inc	\$ 2.34	Papír	\$ 283.95
		Tonery + software	\$ 1,947.38
		Charita (Shining Star Dinner)	\$ 1,650.00
Celkem příjmy	\$ 8,587.99	Celkem výdaje	\$ 6,004.61

2. ledna - according to the Vatican's missionary agency Fides, 29 missionaries were killed in the world in the year 2019: six laymen, two women religious, two men religious, one Permanent Deacon and 18 priests.

13. ledna - there is still no news of the four seminarians kidnapped on the evening of January 8 in the "Good Shepherd of Kakau" Major Seminary along the Kaduna-Abuja highway, according to Fides News Agency. The village is located near Kaduna, the capital of the State of Kaduna, in central Nigeria.

17. ledna - na světě žijí v současné době asi 2 miliardy křesťanů. Z raportu organizace působící v 70 zemích vysvítá, že téměř každý osmý z nich zažil persekuci pro svou víru. Oproti 245 milionům v roce 2018 uvádí zpráva za uplynulý rok o 15 milionů pronásledovaných více. Nárůst souvisí s trendy v některých velkých zemích jako je Indie a Čína a s džihádismem v subsaharské Africe, který dnes rozsévá nejvíce obětí, podotýká ředitel italské sekce Open Doors Cristian Nani.

20. ledna - arcibiskup Cyril Vasiľ byl jmenován apoštolským administrátorem košické eparchie Papež František jmenoval apoštolského administrátora „sede plena“ košické eparchie pro katolíky byzantského obřadu Jeho Excelenci Mons. Cyrila Vasiľa SJ, titulárního arcibiskupa Ptolemaidu v Libyi, který dosud působil ve funkci sekretáře Kongregace pro východní církve.

23. ledna - Mariánský sloup se může vrátit na Staroměstské náměstí v Praze. Pražský zastupitel Jan Wolf (Spojené síly, KDU-ČSL) dosáhl svého. Po mnoha pokusech prosadil, že zastupitelstvo odsouhlasilo návrat monumentu na Staroměstské náměstí.

23. ledna - americká jezuitská univerzita Boston College založila před několika lety na své teologické fakultě profesorské místo (tzv. Duffy Chair in Global Christianity), které je každý rok obsazeno jedním teologem z jednoho kontinentu. Letos tuto katedru převezme profesor Tomáš Halík z Karlovy univerzity v Praze.

23. ledna - pope Francis has named Bishop Nelson J. Perez as the new Archbishop of Philadelphia.

24. ledna - president Trump addresses the annual March for Life rally in Washington, DC. He is the first U.S. president to speak in person at the event.

Blahopřejeme k narozeninám

v měsíci únoru: George K. Kolasa 1. února, Helena Weirich 3. února, Libuše Král 7. února, Petr Štec 8. února, Marta Bláhová 10. Anna Sikorjak 22. února, Daniela Neyland 25. února, Rev. Jindřich Kotvrda 26. února, Gustav Ulč 26. února, Jarmila Weirich 27. února, Martin Vraštiak 29. února.

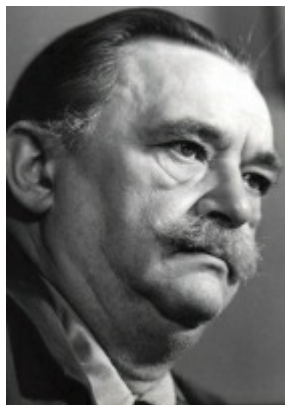
Děkujeme za podporu české misie a Zvonu

v minulém období přispěli: Alena Homolac, Melko family, Kveta Dema, Jirina Voboril, Jaroslav Cincala, Bozena Smrcka, Jitka Blaha, Gustav a Slavka Ulc, Alice Vedral, Pat a Ed Babor, Vit Fojtik, Gabriela Zidkova, Elen Samek, Sarka Elahi, Jane Brotanek, Alexander Dolinay, Anna S. Kooser, Mark a Mary Novak, Zdenek Capek, Vera Truhlar, Lubomir a Ludmila Svoboda, Milan a Eva Fryscak, Joseph a Alzbeta Weisenauer, Anna Slavik.

úmysly mší svatých v únoru 2020

datum	úmysl	dárce
2. února	Za rodiče Poláškovy	rodina Tomečková
5. února	Za Ivanku Kowalyk Berger a rodinu	B a J Kowalykovi
6. února	Za Boží ochranu pro r. Bláhů a Kraussovou	rodina Bláhova
9. února	Za zemřelé Artura a Boženu Zahradníkovy	Tomečkoví a Vaškovi
10. února	Za zemřelého manžela Bohumíra Bunžu	Růžena Bunžova
11. února	Na poděkování Pánu Bohu za 90 let života	rodina Kocurkova
12. února	Za Marii a Marco Weirichovy	Paul Weirich
16. února	Za rodiče Antonína a Marii Sádlíkovy	manželé Sádlíkovi
19. února	Za rodinu Frank a Mary Kasandra	Irena Veselý
23. února	Za zemřelé rodiče Pavlicovy	Božena Smrčka
26. února	Za zosnulého manžela Stefana Veselého	Irena Veselý

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info Slovenská mše sv. každou neděli v 10.15 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.luxnewyork.net>

Narodil se v Plzni-Petrohradu. Odmala byl v úzkém kontaktu s loutkami, které se vyráběly v jejich rodině. V letech 1929–1935 studoval na Uměleckoprůmyslové škole v Praze. Zpočátku navrhoval a vytvářel kulisy pro Divadlo Spejbla a Hurvínka J. Skupy v Plzni; později v dnešním pražském Divadle Rokoko provozoval vlastní loutkové divadlo. Při svém prvním setkání s loutkovým filmem vytvořil pro reklamní účely postavu Hurvínka. V době 2. světové války se zapojil do pražského divadelního života návrhy scén a kostýmů. V Praze žil v letech 1938–1958 v Košířích ve vile (usedlosti) Turbová, později v Humlově domě na Kampě, který zakoupil. Roku 1945 se stal spoluzakladatelem studia Bratři v triku.

Trnka byl všestranný umělec: je znám jako skvělý malíř, grafik, sochař a ilustrátor knížek (Míša Kulička 1939, Broučci 1941, Český Betlém 1943, Pohádky tisíce a jedné noci 1956, Pohádky Hanse Christiana Andersena, Pohádky bratří Grimmů 1961, Staré pověsti české, Fimfárum Jana Wericha aj.). Sám napsal a ilustroval knížku Zahrada (1962), která se

dočkala rovněž filmového zpracování.

Trnkův um nejlépe dokazuje množství ocenění, které za svoji tvorbu získal. Za celý život jich posbíral na padesát! Od vládnoucího režimu byl poctěn dvakrát Národní cenou (1949, 1950) za snímky BAJAJA a CÍSAŘŮV SLAVÍK, Státní cenou (1954), titulem Zasloužilého umělce (1955), Československou cenou míru (1958), Řádem práce (1962), titulem Národní umělec (1963) a roku 1967 byl jmenován profesorem Vysoké školy uměleckoprůmyslové. Řadu ocenění si vysloužily jeho filmy i na světových festivalech. Získal Cenu H. Ch. Andersena, Melliésovu cenu za nejlepší animovaný film, na festivalu v Cannes dostal hlavní cenu za film ZVÍŘÁTKA A PETROVŠTÍ, na Mezinárodním festivalu animovaného filmu Zvláštní cenu poroty (1965) a desítky dalších. Kritika ho nazývala „Walterem Disneyem Východu“. Byl jedním ze zakladatelů našeho loutkářství i loutkového filmu a proslavil ho jako jeden z mála po celém světě.